25 Ιουλίου 2019

«Ορκίζομαι ότι θα παλέψω για τα παλιοπάπουτσα που έμειναν»

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

Μια ιστορία από το Βαρώσι που θυμίζει σε όλους τι σημαίνει να είσαι πρόσφυγας.

Ήταν χαράματα. Ξημέρωνε Κυριακή γύρω στις 4 το πρωί.

-Εξύπνησα σε αλόπως. Είμαι ο Χασάνης. Μου είπε.

Τον Χασάνη τον γνώρισα εκεί στην παραλία μας, τις πρώτες μέρες που άνοιξαν τα οδοφράγματα.

Είχα θυμό και ήμουν απότομη όταν πρώτο πιάσαμε κουβέντα

Εγώ κάτω στην άμμο κι αυτός ψηλά σε μια βεράντα ξενοδοχείου να κόβει βόλτες και να επιτηρεί τάχα μου τάχα μου. Τουρκοκύπριος, όπως μου εξήγησε αργότερα,

από μάνα Χριστιανή. Παναγιωτού την ελαλούσαν. Όπως μου είπε.

– Αγάπησε τον τζύρη μου τζαι εθκιώξάν την που το σπίτι οι δικοί της. Ομολόγησε πικραμένος.
– Ήντα δουλειά κάμνεις- τον ρώτησα.
– Γλέπω το Βαρώσι

Προσπαθώντας να καταλάβω τι ακριβώς «έγλεπε», μου εξήγησε ότι ήταν ένας σεκιούριτι που δούλευε με βάρδια και ανάλογα με το πρόγραμμα κινείτο σε διάφορα σημεία της πόλης.

-Κάποτε είμαι στες εκκλησιές. Κάποτε τζαμέ στην Barclays Bank
-Κοντά στην Barclays εν το σπίτι μου- του είπα.
-Μακάρι να μπορούσες να πας να μου φέρεις κάτι.
-Εν άφησαν τίποτε…επιάσαν τα ούλλα.

Προσπάθησα να του εξηγήσω την ανάγκη που είχα να βρω κάτι δικό μου…της οικογένειας μου. Κάτι που να θυμίζει το σπίτι μου. Μου υποσχέθηκε ότι κάποια στιγμή που θα ήταν σ εκείνη την περιοχή, θα το προσπαθούσε. Τήρησε λοιπόν την υπόσχεση του και σε καμιά δεκαριά μέρες, εκείνο το χάραμα, με πήρε τηλέφωνο για να τον καθοδηγήσω προς το σπίτι μου.

Περπάτησα νοερά μαζί του όλη την γειτονιά. Ήμουν γονατιστή και έκλαιγα σ όλη

την διαδρομή. Στην αρχή μπήκε σε λάθος σπίτι. Διαπίστωσα ότι μπήκε στο σπίτι της γειτόνισσας μου της, Κατερίνας. Είχε πεταμένες φωτογραφίες, και τον παρακάλεσα να τις πάρει. Εγώ ήξερα την αξία που είχαν. Αυτός ίσως όχι.

Προχωρήσαμε «μαζί» μέχρι το σπίτι μου. Σε όλη τη διαδρομή τον ρωτούσα συνεχώς να μου λέει τι βλέπει. Ρούφαγα τις περιγραφές. Άγγιζα και μύριζα Βαρώσι. Όταν τελικά μετά από πολλές προσπάθειες έφτασε μπροστά από το σπίτι μου, τον άκουσα να με ρωτά.

– Εν ένα σπίτι που έσιει μια σούσα τζαι κάτι σκαλιά που φκαίνεις πάνω; Με ρώτησε.
– Ακούεις με- Ρωτούσε συνεχώς. Εγώ τον άκουγα αλλά η φωνή μου δεν υπάκουε.

Στην συνέχεια ανέβαινα ένα-ένα τα σκαλιά μαζί του. Βρέθηκε έξω από την είσοδο του σπιτιού μου.

– Μα εν σπασμένο το γυαλί της πόρτας- Μου επισήμανε.

Θυμάμαι ότι είχε σπάσει το τζάμι από τους βομβαρδισμούς και το μπαλώσαμε πρόχειρα με ένα χαρτόνι.

Μπαίνοντας τελικά μέσα στο σπίτι με ρώτησε αν ο παπάς μου ήταν παπλωματάς γιατί το σπίτι ήταν γεμάτο παμπάτζια, όπως μου περιέγραψε. Στη συνέχεια μου είπε ότι το μόνο πράμα που υπήρχε ήταν μια φωτογραφία στον τοίχο τζαι κάτι παλιοπάποντσα πετάμενα της μάππας, όπως τα αποκάλεσε. Τον παρακάλεσα να τα πάρει. Να πάρει ότι έβρει.

Μου πήρε ώρες μετά να «επιστρέψω» στην πραγματικότητα. Μέρες μετά συναντηθήκαμε και μου έδωσε την φωτογραφία μου. Δεν «επέτρεψα» τα δάκρυα μου να την βρέξουν. Την κρατούσα με τόση ευλάβεια και προσοχή μην τυχόν και φύγει η σκόνη από πάνω της γιατί η σκόνη ήταν ΔΙΚΗ μου. Της μιλούσα και ακόμα την ρωτώ πως πέρασε. Τι είδε…Ποιους ξένους να μπαίνουν στο δικό μας σπίτι..

Όσο για τα παλιοπάποντσα της μάππας που ήταν του αδελφού μου δεν τα έφερε. - Ήταν μιτσιά τζαι παλιά. Όπως μου εξήγησε… Ούτε που θα χώραγε στο νου του ότι κι αυτά ήταν «πολύτιμα» και θα έμπαιναν σε μια βιτρίνα για να θυμίζουν τη ζωή που μας στέρησαν.

Αυτά τα βιώματα…κουβαλάμε εμείς οι πρόσφυγες. Ορκίζομαι όμως ότι θα παλέψω για τα παλιοπάποντσα που έμειναν. ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΘΕΛΩ.

Πηγή: **city.sigmalive.com**